REFORMA

Vesnik tradicionalnog hrišćanstva u savremenom svetu

Godina: 1. Broj: 4. april – 2013

Molite se Bogu bez prestanka (1.Solunjanima 5,17)

SADRŽAJ BROJA

1.
Molitva Gospodnja
2.
Dva govora o molitvi
3.
Šta je pravi uspeh u životu?
4.
Kakva je tvoja vera, takve su i ostale tvoje vrline
5.
AZBUČNIK VERE: Pred kim da strepim?
6.
Kako su vremenske prilike promenile tok istorije
7.
Prayer: a Cry for Help
8.
Kako Duh stvara veru u duši?
9.
Vidljivi znak

MOLITVA GOSPODNJA

Oče,
neka se sveti tvoje ime!
Neka dođe tvoje kraljevstvo!
Hleb naš svagdašnji daj nam svaki dan!
Oprosti nam naše grehe;
jer i mi opraštamo svojim dužnicima!
I ne uvedi nas u napast!
(Luka 11,2-4).

Šta nas Isus uči da molimo? Počeo je sa *Oče, neka se sveti tvoje ime.* Počeo je sa hvalom.

Isus nas uvek ohrabruje da uključimo hvalu u našim molitvama. Svaki put kada se molimo, zapitajmo sebe: Šta znam o Bogu a da mi to daje razlog za hvalu? Koje aspekte njegovog karaktera posebno volim? Koje njegovog delo u ovom svetu me čini radosnim da znam da je On Tvorac svega vidljivog i nevidljivog?

Kada odvojimo vreme za molitvu, trebamo sebi postaviti ova pitanja. Takođe, trebamo zapitati sebe gde vidimo da Gospod deluje u našim životima, koji to aspekt njegove ljubavi i sile pokazuje u stvaranju a nas ispunjava radošću. Isus nas poučava da zastanemo i razmislimo zašto obožavamo Boga kada pristupamo u molitvi. Za šta se to trebam Njemu zahvaliti u ovom danu, ovom braku, ovoj porodici, ovoj državi, ovom radnom mestu, ovom obroku, ovom trenutku bogosluženja?

Nakon reči hvale, Isus nas poučava da molimo sledeće: *Neka dođe tvoje kraljvestvo.* (U Mateju dodaje: *Neka bude volja tvoja na zemlji, kao što je na nebu. (Matej 6,10))* Isus brzo dolazi do naših potreba. Mi najčešće sa njima počinjemo svoje molitve. On nas podstiče da se molimo za dolazeće kraljevstvo – da Božija volja bude na zemlji kao što je i na nebu.

Isus nas podseća da naša prva prošnja treba biti Božija pravda i milosrdna vladavina, ovde na zemlji. Da li težiš za kraljevstvom Božijim? Da li težiš da se sve postavi na svoje mesto, a da bolesti, tuga i smrt budu iskorenjeni? Da li se molimo za svoje voljene? Da li se molimo za dolazak kraljevstva u onim oblastima našeg života gde doživljavamo posebne borbe? Isus želi da pogledamo svoje živote i da tražimo dolazak kraljevstva u našem životu.

Naredna prošnja se tiče naših svakodnevnih potreba: *Hleb naš svagdašnji daj nam svaki dan.* Ne trebamo se stideti da zatražimo od Boga uobičajene stvari koje potrebujemo u

svakodnevnom životu. Da bismo preživeli, trabamo hranu i piće. Potreban nam je nega i odeća. Potreban nam je posao i potrebni su nam prihodi. Potreban nam je i odmor. Bog je darežljiv Bog. *Bog nam daje obilato na uživanje. (1.Timoteju 6,17b).* Bog ne traži da budemo aksete, da uskraćujemo sebi hranu, piće, dobra, brak, decu. Pogledajte šta nam Pismo govori u 1.Timoteju 4,1-5: *A Duh govori jasno da će u poslednja vremena odstupiti neki od vere, slušajući lažne duhove i đavolske nauke, u licemerju lažljivaca otupele savesti. Oni zabranjuju sklapanje ženidbe, blagovanje jela koja je Bog stvorio da ih vernici, i oni koji upoznaše istinu, uzimaju sa zahvalnošću. Zaista, svako je stvorenje Božje dobro, i ne treba odbacivati ništa što se uzima sa zahvalnošću, jer biva posvećeno Božjom rečju i molitvom.* Bog je stvorio ovaj svet i kreirao ljudski život da u njemu živimo. On jednostavno želi da budemo zahvalni.

Isus zatim govori da molimo za oproštenje: *Oprosti nam naše grehe.* Kao što svakodnevno molimo za hranu, moramo moliti i za oproštenje. Moramo priznati Bogu svoje greške. Svaki put kada Mu dođemo, prikladno je da imamo osećaj poniznosti kao sakupljač poreza koji je molio: *Bože, budi milostiv meni grešniku. (Luka 18,13)* To ne znači da trebamo izgubiti osećaj sigurnosti. Naprotiv, zato što znamo i što smo sigurni da smo Njegovim, pristupamo slobodno tražeći savet, i oproštenje. U Luki 6,28 stoji: *blagosiljajte one koji vas proklinju, i molite se za one koji vas kleveću.* U Mateju 5,44 stoji: *Ljubite svoje neprijatelje i molite se za one koji vas progone.* Ovo je izazov za svakoga od nas.

Dok molimo i tražimo oproštenje za nas same, Isus nas podseća da opraštamo i drugima. Isus traži da svako od nas postavi sebi sledeće pitanje: Kako mogu očekivati Božije oproštenje, ako nisam spreman da oprostim drugima? Kako mogu da primim tu božansku milost, ako nisam spreman istu da prenesem na druge? Razmislimo o sledećem stihu: *I kad se spremate na molitvu, oprostite ako šta imate protiv koga, da i Otac vaš na nebesima vama oprosti vaše grehe. (Marko 11,25)* Takođe, u Mateju 5, 23.24: *Ako dakle prineseš svoj dar na žrtvenik i onde se setiš da tvoj brat ima nešto protiv tebe, ostavi onde svoj dar pred žrtvenikom, otiđi i žrtvuj svoj dar.* Bog je u miru samnom, preko Isusa, i poziva me da i drugima dam njegov poljubac mira.

U Lukinoj verziji molitve, poslednja molba glasi: *I ne uvedi nas u napast.* Moramo

biti ojačani u borbi protiv greha. Bog zna naše slabosti, on zna koje oblasti našeg života nama zadaju glavobolju i gde se borimo, on zna gde i na čemu često padamo – zato sve to trebamo izneti u svojim molitvama. Biti hrišćanin, znači biti na borbenim redovima. Razmislimo, koje to oblasti našeg života trebaju ovu prošnju? Da li smo ozbiljno zabrinuti za iskušenja koja nam prete? Da, Isus traži da se molimo i da vapimo da na Bog pomogne. Da nas odvrati od iskupenja.

Jednostavna molitva. Potrebno je samo da je molimo. Bog je obećao da će nas čuti ako mu dođemo sa našim potrebama – onako kako nas je Isus naučio.

DVA GOVORA O MOLITVI

Nakon što je poučio svoje učenike o molitvi, Isus u Luki 11 daje dva govora kako bi pomogao svojim učenicima da nauče više o molitvi. Ove dve priče koje je ispričao, služe kao ilustracija, ali su ujedno i pozivi koji nas ohrabruju.

Pogledajmo prvi govor koji se nalazi u Liki 11,5-8:

Neko od vas ima prijatelja. K njemu ode u ponoć i rekne mu: Prijatelju, pozajmi mi tri hleba. Došao mi je prijatelj s puta, i nemam mu šta postaviti. A on mu iznutra odgovori: Ne uznemiruj me. Vrata su već zatvorena i deca su samnom u postelji. Ne mogu ustati da ti dam. Kažem vam: Ako i ne ustane da mu da zato što mu je prijatelj, ali zbog njegova dosađivanja ustaće i daće mu šta treba.

Zašto je Isus ispričao ovu priču, i zašto je naglasio da će mu zbog *dosađivanja* dati šta mu treba? Isus nas sve poučava da možemo biti *dosadni* u svojim molitvama. Ne trebamo se bojati da pristupimo Bogu, kao da je On osoba oko koje moramo na vrhovima prstiju da hodamo. Možemo pristupiti Bogu u bilo koje doba dana i noći. Čak i ako je za nas vreme sramno, možemo pristupiti Bogu u molitvi. On se nikada ne umara. On nikada ne spava. On nikada nije prezauzet da bi nas čuo.

Takođe, slobodni smo da pristupimo sa i tražimo, bez obzira koliko to malo izgledalo (tri mala hleba,kao u izveštaju). On nije preokupiran sa molitvama ljudi koji su važniji od nas. Ne trebamo tako razmišljati o Bogu. Mi u svakom trenutku možemo da mu *dosađujemo* sa svojim molitvama, u bilo koje doba dana i noći, bilo kada u našim životima, oko bilo kakve potrebe.

Zatim Isusu upućuje poziv na molitvu:

Molite i daće vam se; tražite i naći ćete; kucajte i otvoriće vam se. Jer svaki koji moli, prima, koji traži, nalazi, ko kuca, otvara mu se. (Luka 11,9.10).

Nakon svoje prve priče, Isus upućuje ovaj poziv na molitvu. Svaka ohrabrujuća reč je propraćena sa obećanjem. Zatim, ponavlja obećanje.

Teško je da razumemo kako molitva može biti ovako jednostavna i precizna. Pristupimo Bogu u molitvi,

imajući a umu i ove ohrabrujuće reči.
Zatim, u Luki 11,11-13, Isus iznosi svoj drugi govor, svoju drugu priču o molitvi:

Ako neko od vas zamoli svoga oca za hleb, da lu mu možda da kamen? I ako zamoli za ribu, da li umesto ribe da zmiju? Ili ako zamoli za jaje, da li mu onda da škorpiona? Kad dakle vi, koji ste zli, znate svojoj deci davati dobre darove, koliko će više nebeski Otac dati Duha Svetoga onima koji ga za to mole.

Ovde Isus daje svoju konačnu ilustraciju. Ponovo, slika je jednsotavna, i svoga dana se ponavlja od strane miliona roditelja širom ove planete.

Svakoga dana dete traži hranu. Kako odgovaramo? Uvek pozitivno, svakoga dana, dan za danom, nedelja za nedeljom, mesec za mesecom, godina za godinom. Nikada ima ne damo zmiju umesto ribe, ili škorpiona umesto jaja. Briga za našu dece je prirodna stvar. I mi to radosno činimo. Brinemo o svojima.

Čak i kada smo umorni, bolesni, kada patimo, kada smo zabrinuti, kada smo pod stresom, i dalje stignemo da hranimo svoju decu.

Isus pokazuje da je Bog dobar. Da je On naš Otac. Da on zaista brine za nas i da mu je stalo do nas. Možemo Mu doći bilo kada u bilo koje doba dana i noći sa bilo kakvim potrebama. On će radosno saslušati naše molitve i odgovoriti na iste. On će izaći u susret našim potrebama.

Na kraju, Luka 11,13 iznosi:

...koliko će više nebeski otac dati Duha Svetoga onima koji ga za to zamole.

Zašto je Isus odabrao da pomene Svetoga Duha na kraju ovog svog naučavanja o molitv? Nekako nam se čini da su njegove reči o Svetome Duhu došle iznenada, i da nekako menjaju fokus njegovih reči o molitvi. Odgovor na ovo pitanje odvešće nas na početak Isusovog poučvanja o ovoj temi. Ako se vratimo do molitve Gospodnje, jedna prošnja ima veze sa našim potrebama u našim životima. Jedna prošnja se tiče naše svakodnevne hrane, dok se ostale tiču naše duhovne hrane: naša obaveza da slavimo Boga, traženje da njegovo kraljevstvo vlada u našim životima, naša potreba za oproštenjem, naš poziv da opraštamo drugima, i da se odupremo iskušenjima kao i da u ista ne budemo dovedeni. U svim ovim prošnjama, moramo tražiti pomoć Svetoga Duha. Nećemo svetiti Božije ime ako Sveti Duh ne omekša naša srca i podseti nas na sve dobre

darove koje primamo od Njega. Nećemo iskusiti pravednu Božiju vladavinu u našim životima, ako nas prethodno Sveti Duh nije promenio. Nećemo tražiti Božiju milost pre nego nas Sveti Duh ubedi da nam je potrebna. Nećemo se ukloniti od iskušenja, ukoliko Sveti Duh našu savest ne učini osetljivom.

Stoga, zapitajmo sebe, šta je fokus naših molitava? Da li su to naše materijalne potrebe? Bog zna koje su naše materijalne potrebe, i On nas svakako ohrabruje da za iste molimo. Ali, to nisu naše jedine potrebe. Postoji toliko drugih za koje se trebamo moliti. On je obećao pomoć.

Isus nas je poučio o Ocu koji je uvek spreman da čuje molitve svoje dece. On nikada nije umoran, nikada prezauzet da bismo mu pristupili. Molitva Gospodnja se tiče prvenstveno naših duhovnih potreba, i Isus nas poučava da kada pristupimo Bogu, svestni naše potrebe za Svetim Duhom, možemo biti sigurni da će uvek odgovoriti potvrdno.

ŠTA JE PRAVI USPEH U ŽIVOTU?

Ljudi imaju veoma različita gledišta o tome šta je pravi uspeh u životu. Mnogi smatraju da su uspešni ako su nešto značajno ostvarili na finansijkom, profesionalnom ili naučnom planu. Drugi smatraju da su uspešni ako su u dobrim odnosima sa članovima porodice, prijateljima i kolegama.

Najvažnije je da li Bog smatra da smo uspešni, jer nam od njegovog priznanja zavisi život. Kada je poverio Isusu navinu ogromnu odgovornost da uvede Izraelce u Obećanu zemlju, Bog mu je rekao da *dan i noć* čitaj Mojsijev zakon i da savesno postupa po njemu. ‚Samo budi srčan i čvrsto odlučan, da brižno držiš sav Zakon što ti ga je dao moj sluga Mojsije. Ne odstupaj od njega ni nadesno ni nalevo, da uspeš u svemu što poduzmeš. Imaj uvek ovu knjigu zakona u svojim ustima i razmišljaj o njoj dan i noć, da brižno držiš sve što ej u njoj napisano; jer tada ćeš imati sreću i uspeh u svim svojim delima.‘ (Isus Navin 1,7.8) Znamo da je Isus Navin bio uspešan. Kako je sa nama? Kako možemo utvrditi da li je naše gledište o uspehu u skladu s Božijim? U tome će nam pomoći primer dvojice ljudi o kojima se govori u Bibliji.

Zašto bi se moglo reći da je Solomon bio izuzetno uspešan? Zato što je imao strah od Boga i bi mu je poslušan, zbog čega ga je Bog veoma blagoslovio. Na primer, kada je Bog rekao Solomonu da traži od njega šta želi, taj kralj je molio za mudrost kako bi uspešno vodio narod. Bog mu je zato dao i mudrost i bogatstvo. (videti: 1.Kraljevima 3,10-14). Njegova mudrost je bila veća od mudrosti svih ljudi na Isotu i od sve egipatske mudrosti. Solomon je bio slavan među svim okolnim narodima (1.Kraljevima 4,30.31). Što se tiče bogatstva, njegov godišnji prihod u zlatu je iznosio čak 25 tona (2.Letopisa 9,13). Bio je veoma uspešan u diplomatiji, grednji i trgovini. Solomon je bio uspešan sve dok je bio veran Bogu (2.Letopisa 9,22-24).

Ono što je Solomon zabeležio u Propovedniku pokazuje da nije mislio da su samo bogati i istaknuti ljudi istinski uspešni i srećni. Štaviše, on je rekao: ‚Saznao sam da za njih nema ništa bolje nego da se raduju i da čine dobro za života svoga, i da svaki čovek jede i pije i uživa u dobru od sveg truda svoga. To je dar od Boga.‘ (Propovednik 3,12.13) Shvatio je da se tim darovima samo istinski mogu radovati oni koji imaju Božije priznanje, to jest

oni koji imaju dobar odnos s Bogom. Zato je rekao: ‚Zaključak svega što si čuo jeste ovo: Boj se istinitog Boga i drži se njegovih zapovesti. Jer to je sva dužnost čoveku.' (Propovednik 12,13)

Solomon je godinama imao strah od Boga. U Biblij stoji da je on voleo Boga i živeo po odredbama svoga oca Davida (1.Kraljevima 3,3). Zar to niej pravi uspeh? Solomon je pod Božjim vođstvom sagradio veličanstveni hram i napisao tri knjgie koje su postale deo Svetog pisma. Iako ne možemo očekivati da ćemo uraditi nešto slično, primer koji je Solomon ostavio dok je bio veran Bogu pomaže nam da razumemo šta je pravi uspeh i kako ga možemo postići. U vezi s tim, setimo se da je Bog nadahnuo Solomona da napiše da su bogatstvo, mudrost, ugled i uticaj – ono što većina ljudi smatra merilom uspeha – zapravo taština. Takve stvari su isprazne poput trčanja za vetrom. Sigurno smo primetili da mnogi koji voel bogatstvo žele da ga imaju još više i da se često plaše da ne izgube to što imaju. Osim toga, njihovo bogatstvo će jednoga dana pripasti nekom drugom. (videti: Propovednik 2,8-11.17; 5,10-12).

Verovatno znamo da je Solomon s vremenom odstupio do Boga. Božija Reč kaže: ‚Kad je Solomon ostario, njegove žene navele su njegovo srce da se okrene drugim bogovima, i više nije bio celim srcem odan Gospodu, svom Bogu, kao što je bio njegov otac Davic...Solomon je počeo da čini ono što je zlo u Gospodnjim očima.' (1.Kraljevima 11,4-6).

Bog je s pravom bio gnevan i rekao je Solomonu: ‚Zato što se nisi držao mog saveza ni mojih odredaba koje sam ti dao, ja ću otrgnuti kraljevstvo od tebe i daću ga tvom sluzi.' (1.Kraljevima 11,11). Baš žalosno. Premda je Solomon bio u mnogo čemu uspešan, na kraju je razočarao Boga. Nije ostao veran Bogu, a to je najvažnije u životu. Svako od nas treba da se pita: Da li će mi Solomonov primer pomoći da budem uspešan u životu?

Život apostola Pavla se znatno razlikovao od Solomonovog života. Pavle nije sedeo na prestolu od slonovače niti se gostio s kraljevima. Naprotiv, bilo je perioda kada je bio gladan, žedan i kada je trpeo zbog hladnoće i nedostatka adekvatne odeće (2.Korinćanima 11,24-27). Kada je prihvatio Isusa kao Mesiju, izgubio je ugled koji je imao u verskim krugovima. Štaviše, verske vođe su ga mrzele. Bio je u zatvoru, šibali su ga, tukli i kamenovali. Pavle je rekao da su protivnici vrešali, progonili i klevetali njega i njegove suvernike. On

je napisao: ‚Postali smo kao smeće sveta, kao svačiji otpad – sve do sada.' (1.Korinćanima 4,11-13).

Pavle je kao mladić imao pred sobom svetlu budućnost. Poteo je iz ugledne porodice i školovao se kod Gamalila, jedngo uvaženog učitelja. Kasnije je napisao: ‚Napredovao sam u judaizmu više od mnogih svojih vršnjaka.' (Galatima 1,14). Znao je hebrejski i grčki, imao je rimsko građanstvo, što mu je donelo mnoge povlastice i prava koje su drugi priželjkivali. Da je to želeo, Pavle je lako mogao steći ugled i finansijsku sigurnost. Međutim, on je doneo odluku koja je drugima, možda čak i nekim nejgovim rođacima, izgledala suludo. Zašto je to uradio?

Pavle je voleo Boga i njegovo priznaje mu je značilo više od bogatstva i ugleda. Pošto je dobro upoznao istinu, on je cenio sve ono što ljudi nisu cenili – otkupnu žrtvu, nebeski život, propovedanje. Pavle je čvrsto odlučio da ostane veran Bogu bez obzira na to koje bi kušnje mogao doživeti. To je cilj o kome ljudi u ovom svetu uopšte i ne razmišljaju.

Da li i mi imamo takav cilj? Iako nije uvek lako ostati veran Bogu, znamo da će nam to doneti Božiji blagoslov, a to je ono što nekoga čini zaista uspešnim (Poslovice 10,22). Već danas imamo koristi od toga, a sigurno možemo očekivati blagoslove i u budućnosti (videti: Marko 10,29.30). Zato imamo sve razloge da se uzdamo u Boga, koji nam bogato daje sve da u tome uživamo, a ne u nesigurno bogatstvo. Na taj način skupljamo ono blago koje je dobar temelj za budućnost, kako bismo osvojili pravi život (1.Timoteju 6,17-19). Možemo biti potpuno uvereni da ćemo za sto ili čak hiljadu i više godina, kada se osvrnemo na odluke koje smo u životu doneli, moći da kažemo da zaista imamo uspešan život.

Isus je rekao: ‚Ne sabirajte sebi blaga na zemlji, gde ga uništava moljac i rđa, i gde kradljivci obijaju i kradu. Sabirajte sebi blago u nebu gde ga ne uništava ni moljac ni rđa, gde kradljivci ne obijaju i ne kradu. Jer gde je tvoje blago, onde je i tvoje srce.' (Matej 6,19-21). Gde je tvoje blago?

Novac nije jedino blago koje neko može imati. To može biti bilo šta o čemu je Solomon pisao, a što se prema ljduskim merilima smatra uspehom, kao što su prestiž, ugled ili uticaj. Isus je naglasio misao koja je slična onome što je Solomon zabeležio u Propovedniku, naime ono što svet smatra blagom nema trejnu vrednost.

Kao što smo verovatno već videli, sve je to propadljivo i lako se može izgubiti. Svi znaju da je slava prolazna. Danas jesi, sutra nisi. Danas imaš brdo para, a već sutra nemaš ništa. Isus voli ljude. On želi da nas poštedi očaja koji neizbežno donosi prolazna slava. Ona jednostavno ne može da potraje. Isus ne želi da njegovi učenici budu razočarani. Svakog dana svet se okrene protiv nekoga ko je do juče sedeo na njegovom vrhu. Premda bi se većina ljudi složila sa ovim rečima, koliko bi njih zaista živelo po tome? A ti?

Neke verske vođe govore da je neispravno težiti za uspehom i da bi trebalo ugušiti svaku takvu želju. Međutim, Isus nije osudio težnju za uspehom, već je podsticao svoje učenike da svoj trud ipravno usmere, to jest da skupljaju nepropadlivo blago na nebu. Prvenstveno treba da se trudimo da budemo uspešni u Božijim očima. Isusove reči nas podsećaju na to da je na nama da odlučimo za čim ćemo težiti. Pa ipak, činjenica je da ćemo teći za onim što nam je u srcu, za onim što mi smatramo vrednim.

Ako iskreno želimo da ugodimo Bogu, on će nam sasvim sigurno pružiti sve što nam je neophodno. Ponekad će možda dozvoliti da trpimo glad ili žeđ poput apostola Pavla (1.Korinćanima 4,11). Međutim, treba da poslušamo sledeći Isusov savet: ‚Ne brinite se i ne govorite: Šta ćemo jesti? Ili Šta ćemo piti? Ili Šta ćemo obući? Jer su svim tim zaokupljeni neznabošci. A vaćnebeski Otac zna da vam je sve to potrebno. Zato tražite najpre kraljevstvo i Božju pravednost, a sve će vam se ovo dodati.‘ (Matej 6,31-33).

Suština je u sledećem: Pravi uspeh ne zavisi od toga da lismo psotigli nešto što ovaj svet smatra vrednim. Pored toga, pravi usphe se ne meri time da li nam je poveren neki autoritet u okviru Crkve. Pa ipak, takav blagoslov može biti povezan sa onim što je temelj pravog uspeha, a to je naša poslušnost i vernost Bogu. U njegovoj Reči stoji: ‚Od nastojnika se traći da bude veran‘ (1.Korinćanima 4,2). I od nas se očekuje da ostanemo verni Bogu jer je Isus rekao: ‚Ko istraje do kraja, taj će biti spasen.‘ (Matej 10,22) Zar se ne slažeš s tim da će spasenje biti neosporan dokaz pravog uspeha?

U svetlu prethodno rečenog, jasno je da vernost Bogu nema nikakve veze sa ugledom, obrazovanjem, finansijskim ili društvenim statusom, niti zavisi od naše inteligencije ili naših sposobosti. Možemo ostati verni Bogu u kakvim god okolnostima da se nađemo. Među Božjim slugama u prvom

veku bilo je i bogatih i siromašnij. Onima koji su bili imućni apostol Pavle je rekao da čine dobro, da se bogate dobrim delima, da budu darežljivi, spremni da s drugima dele ono što imaju. I bogati i siromašni mogli su osvojiti pravi život (1.Timoteju 6,17-19). Isto je i danas. Svi mi imao istu priliku i odgovornost, a to je da ostanemo verni Bogu i bogatimo se dobrim delima. Ako tako budemo činili, bićemo uspešni u očima našeg Stvoritelja i bićemo srećni što znamo da smo mu ugodili (Poslovice 27,11).

Možda ne možemo promeniti mišljenje koje svet ima o nama, ali možemo promeniti način na koji mi sagledavamo svoju situaciju. Šta god da nam se desi, ostanimo verni Bogu jer je to vredno svakog truda. Budimo uvereni da će nas Bog bogato blagosloviti – i sada i u svu večnost. Uvek imajmo na umu Isusove reči upućene hrišćanima: ‚Budi veran do smrti i daću ti venac života.‘ (Otkrivenje 2,10) To je zaista pravi uspeh.

KAKVA JE TVOJA VERA, TAKVE SU I OSTALE TVOJE VRLINE

Kakav je čovekov brak, takva su i njegova deca – zakonita ili vanbračna. Prema tome, ako smo venčani s Hritsom, onda su sve vrline naše. Vera je ta kojom smo se venčali za Hrista. *Jer sam vas obećao jednom muću,* rekao je apostol Pavle Korinćanima (2.Korinćanima 11,2). Vera je ta koja duši daje pristanak da uzme Hrista za svog muža. Ako je naša vera lažna, onda je naš brak s Hristom takođe lažan; a ako je bran nezakonit, onda su sve naše vrline koje smo preuzeli takođe vanbračne.

Bez obzira na to koliko lepo može biti lice vanbračnog deteta, on je još uvek vanbračno.

Naša poniznost, strpljivost, umerenost – sve one su još uvek vanbračne. Kao što vanbračno dete neće ući u sabor Gospodnji (5.Mojsijeva 23,2), tako nijedna vanbračna vrlina ne može ući sabor iskupljenih u nebu. Čovek koji iam svoju sopstvenu decu nee učiniti vanbračno dete svojim naslednikom. Bog ima svoju sopstvenu decu koja će naslediti slavu neba. I on je svojim Duhom rodio nebeske vrline u njihovim srcima koje liče na njegovu sopstvenu svetu prirodu. Onda je nesumnjivo to da on svoju slavu neće nikada dati pukim strancima, lažnim vernicima koji su đavolja derišta.

AZBUČNIK VERE
Pred kim da strepim?

Kako možemo ostati hrabri i pored toga što mnogi strahuju od budućnosti? Odgovore nalazimo u 27.psalmu, koji je kralj David napisao pod Božjim nadahnućem.

Na samom početku ovog psalma, David kaže: Gospod je svetlost moja i spasenje moje. Koga da se bojim? Gospod je tvrđava života moga. Pred kim da strepim? (Psalam 27,1). Strah i strepnja mogu toliko snažno delovati na osobu da ona potpuno klone duhom i izgubi snagu. Ali onaj ko se boji Gospoda nema potrebe da se uznemirava ni zbog čega (1.Petrova 3,14). Ako nam je Gospod tvrđava, bićemo spokojni i mirno ćemo živeti, zla se ne bojeći (Poslovice 1,33; 3,25). Zašto to možemo reći?

Metafora *Gospod je svetlost moja* ističe to da nas Bog poučava i izvodi iz duhovne tame (Psalam 27,1). Doslovna svetlost otkriva opasnosti i prepreke na putu, ali ih ne uklanja. Kada ih vidimo, mi moramo nešto preduzeti. Slično tome, Bog nam otliva pravo značenje događaja u svetu. Upozorava nas na razne opasnosti. U Svetom pismu nam je dao načela koja su uvek delotvorna, ali na nama je da primenimo ono što učimo. Tako možemo biti poput psalmiste, koji je postao mudriji od svih svojih neprijatelja i razboritiji od svih učitelja (Psalam 11998.99.130).

Davidove reči iz Psalma 27,1 pokazuju da je on sigurno razmišljao o tome kako ga je Bog u više navrata izbavio. Na primer, Bog ga je izvabio iz lavljih i medveđih kandži. Pomogao mu je i da savlada diva Golijata. Kada ga je kralj Saul gađao kopljem, Bog mu je oba puta pomogao (1.Samuilova 17,37.49.50; 18,11.12; 19,10). Sasvim je razumljivo što je David sa sigurnošću mogao da kaže: Gospod je spasenje moje. Gospod će biti spasenje i drugim svojim slugama kao što je i Davidu. Kako? Tako što će ih izbaviti od velike nevolje (Otkrivenje 7,14; 2.Petrova 2,9).

Da bismo stekli hrabrost, važno je da radimo isto što i David, o čemu se govori u Psalmu 27,2.3. (zastani sa čitanjem članka i proveri navode iz Pisma). On je razmišljao o situacijama u kojima ga je Bog izvabio (1.Samuilova 17,34-37). To mu je ulilo hrabrost da se suoči i s najgorim teškoćama. Da li razmišljanje o onome što si doživeo i tebi daje snagu? Primera radi, da li si se gorljivo molio zbog nekog velikog problema i onda video kako ti je Bog dao potrebnu mudrost i snagu? Sećaš li se kako je Bog uklanjao prepreke koje su ti oduzimale radost hrišćanskog življenja, ili kako ti se pružila dobra prilika da propovedaš drugima? (1.Korinćanima 16,9). Kako se osećaš kada razmišljaš o tim događajima? Zat te to ne uverava da ti Bog može pomoći da savladaš i veće prepreke i teškoće ili da istraješ pred njima? (Rimljanima 5,3-5).

David je slikovito opisao svoje pouzdanje u Božiju pomoć: Ako me i otac i majka ostave, Bog će me prihvatiti. (Psalam 27,10) Na osnovu događaja opisanih u 22.poglavlju 1.Samuilove možemo zaključiti da Davida roditelji nisu ostavili. Iako su danas mnogi doživeli da ih porodica potpuno odbaci, oni su našli pomoć i zaštitu u okrilju hrišćanske zajednice verujućih.

Pošto Bog ne zaboravlja svoje sluge kada ih napuste, zar ih on neće podržati i u bilo kojoj drugoj nevolji? Na primer, ako nas brine da li ćemo imati dovoljno sredstava za potrebe svoje porodice, sigurno se možemo pouzdati u to da će nam Bog pomoći (Jevrejima 13,5.6). On razume okolnosti i potrebe svakog svog vernog sluge. Bog je obećao da nećemo ostati bez onoga što nam je neophodno (Matej 6,33).

David zatim naglašava koliko su važne vera i nada: Da nisam verovao da ću videti dobrotu Gospodnju u zemlji živit, šta bi sa mnom bilo! (Psalam 27,13). Šta bi s nama bilo da nemamo nadu koju nam je Bog dao i da ne razumemo sve ono što čitamo u 27.psalmu? Zato nastavimo da se s verom molimo za snagu i pomoć da prebrodimo sve

ono što prethodi (Psalam 27,14)

Prema sledećim stihovima, šta ti može uliti hrabrost?

Psalam 27,1._____

Psalam 27,4._____

Psalam 27,11._____

KAKO SU VREMENSKE PRILIKE PROMENILE TOK ISTORIJE

Nikola Maksić

Vremenske prilike su imale presudnu ulogu u ishodu nekih događaja koji su ostavili neizbrisiv trag u istoriji. Osmotrimo samo dva primera.

Španski kralj Filip je 1588. poslao flotu brodova, čuvenu armadu, u osvajački pohod na Englesku. Ali stvari se nisu odvijale željenim tokom jer su mu vremenske prilike poremetile planove.

Španska flota je uplovila u Lamanš gde su je čekali engleski brodovi, koji su bili podesniji za manevrisanje. Englezi su otvorili vatru na suparničke brodove, ali im nisu pričinili veću štetu. Španska armada se zatim usidrila nedaleko od francuske luke Kale, gde je trebalo da sačeka pojačanje i potom krene u invaziju na Englesku.

U međuvremenu, Englezi su pod okriljem noći poslali nekoliko zapaljenih brodova bez posade, koji su nošeni vetrom i povoljniim strujama plovili pravo ka usidrenim španskim brodovima. Strahujući od sudara, posada mnogih španskih brodova je odsekla užad sa sidrima. Kasnije se ispostavilo da je taj potez bio poguban.

Nakon događaja kod Kalea, obe flote su se zaputile prema Severnom moru, a plovidbu im je olakšavao povoljan vetar. Engleska flota je potom počela da se povlači prema svojoj obali jer su joj zalihe baruta bile pri kraju. Špancima se povratak onemogućavali suprotan vetar i engleski brodovi koji su se isprečili između njih i Španije. Zato je armada bila prinuđena da plovi obilaznim putem, najpre na sever, oko Škotske, a zatim na jug, oko Irske.

Do tada je španska flota skoro ostala bez hrane i vode. Na oštećenim brodovima bilo je mnogo ranjenih i obolelih od skorbuta. Zavladala je glad, što je još više oslabilo posadu.

Nakon što su oplovili Škotsku, žestoka atlanska

oluja je odnela mnoge brodove prma irskoj obali. U takvim situacijama posada obično spusti sidro i čeka da se vetar stiša. Međutim, pošto su mnoga sidra bila odsečena ranije, da bi se izbegao suda sa zapaljenim brodovima, 26 španskih brodova se razbilo o stene na irskoj obali, pri čemu je poginulo između 5000 i 6000 mornara.

Premda je deo armade uspeo da se vrati u Španiju, izgubljeno je skoro 20 000 ćivota. Tako velikom gubitku brodova i ljudstva najviše su doprinele vremenske prilike. Holanđani, koij su bili engleski saveznici, po svemu sudeći su verovali da je tako. U znak sećanja na krah španske armade iskovali su medalju s natpisom koji oslikava uvređeno gledište da Bog prouzrokuje prirodne nepogode. On glasi: ‚Bog je dunuo i oni su se raštrkali.‘

Još jedan istorijski događaj na koji je znatno uticalo vreme odigrao se 1815. Bila je to bitka kod Vaterloa. Istorija beleži da je na tom bojnom polju, koje se nalazi 21 kilometar južno od Brisela u Belgiji, za samo nekoliko sati poginuli ili ranjeno više od 70 000 ljudi. Britanski vojvoda od Velingtona izabrao je to mesto i zauzeo povoljniji položaj na uzvišici. Iako je Napoleonova vojska bila brojnija od njegove, Napoleo je morao da ga pobedi pre nego padne mrak, jer se te noći očekivao dolazak pruskih trupa poslatih da pomognu Velingtonu. Međutim, vremenske prilike su i ovog puta odredile tok događaja.

Uoči bitke, kiša je lila celu noć bez prestanka. Većina preživelih osećala se da im je to bila najgora noć u životu. Premda su neki uspeli da podignu šatore, jedan vojnik se jadao da su ležajeviu njima bili toliko mokri kao da se nalaze na dnu jezera. Zemljište se natopilo kišom i prtvorilo u kaljužu. Da bi što ranije izvojevao pobedu, Napoleon je nameravao da napadne Velingtona čim svane. Međutim, bio je primoran da odloži napad na nekoliko sati.

Glavni razlog za odlaganje bila je vlažnost tla koje se bar donekle moralo prosušiti pre početka borbe. Blato je umanjivalo

efikasnost topova, Napoleonovog omiljenog oružja. Kao prvo, otežavalo je njihovo pomeranje, zbog čega je domet paljbe bio znatno manji. Kao drugo, trebalo je da ispaljena đulad odskoče od zemlje i tako nanesu još veću štetu Velingtonovoj vojsci. Međutim, to se nije desilo jer je omekšala, vlažna zemlja ublažavala topovske udare. Bila je to katastrofa za Napoleona i njegovu vojsku. Zbog loših vremenskih uslova pretrpeo je poraz i zatim je poslat u izgnanstvo.

Kao što smo videli iz ovih primera, vremenske prilike su bile od presudnog značaja na ishod događaja koji su promenili istoriju. Oni su pak imali ključnu ulogu u usponu Britanskog carstva.

Prayer: a Cry for Help

Some people make prayer sound like a duty, as a work that faithful Christians must perform. Some make it sound like we ought to pray seven times a day, or three times a day, or all night long, or rise before dawn, or spend at least two hours every day, following the example of this or that famous person.

I think Christians should pray not as a duty, but out of need. After all, prayers are requests. There are no biblical commands for us to pray at certain times or in certain ways. We are not told to follow Jesus' example in praying all night, or Daniel's example of facing Jerusalem.

But Scripture everywhere assumes that God's people *do* pray. We are not told to pray for specific amounts of time, but *all* the time (1 Thess. 5:17; Eph. 6:18). We are not told to kneel or stand or lie on the floor when we pray. Rather, we are told to do *everything* while praying (Phil. 4:6).

Why so much prayer?

Prayer is, in its simplest sense, a request. The most common Hebrew and Greek words for prayer mean "ask." Whenever we ask God for anything, we are praying — and it is right that we ask. Paul told the Philippians to ask for whatever they wanted (Phil. 4:6).

That is why we should pray: We are to ask God for the things we need. The better we know ourselves, the more we will know that we are incredibly needy people. Of ourselves, we can do nothing. If we want to accomplish anything worthwhile, we must seek God's help. Prayer is a cry for help. And since our needs never end, our prayers should never cease. Rely on God

Self-reliance is sin. It is arrogant for us tiny creatures to think that we can do whatever we want, that we can control our destinies, that we can decide for ourselves what

is right and what is wrong. The truth is that humans do not have the wisdom or the power. We exist only because our Creator supplies our needs (Acts 14:17).

Yet (I speak from experience) even believers sometimes forget about our minute-by-minute need for God, and we may go through the day with scarcely a thought, scarcely a thanks for what God is doing for us. He is helping us even as we ignore him.

Even when we face problems, we sometimes struggle on and on, trying to solve the problems with our own strength, with our own strategies, instead of realizing that our needs and desires should be shared with God in prayer (Phil. 4:6). We act as if everything depends on us, when everything actually depends on God. He knows our needs, and he wants us to trust him.

Thankfully, the Holy Spirit intercedes for us, especially when we are too unthinking to ask for ourselves (Rom. 8:26-27). The Holy Spirit stands in the gap and helps us in ways that we do not know. So when we fail to pray constantly, the Holy Spirit steps in. Even so, we cannot turn all prayer over to the Holy Spirit and let him do all the talking while we go through life unawares.

We *need* to pray. We will be happier, less stressed, more fulfilled, if we keep in mind that we live in the presence of God, that in him we live and move and have our being (Acts 17:28). The more we are aware of God, the better our understanding of life will be, for God is the frame of reference that we need. When we see life in his context, we see it accurately.
We all know that God is not a genie who grants our every wish. That is because we often do not understand what we really need. We may pray for escape from a trial, but God is using that trial to teach us something far more important than temporary comfort.

We may pray for a neighbor to come to Christ (and we should), but God knows this may not be the right time. God may want us to be more involved in the person’s life.

There are so many things wrong with this world that we should have many desires, for ourselves, for our churches and for this world. We have much to pray about.

Prayer is our cry for help. In prayer, we admit that we are not self-sufficient, that we cannot handle everything on our own. In prayer, we acknowledge a relationship between God and us, a relationship in which God has promised to provide our needs and to bless us in ways he knows are best. Prayer is an act of worship, for it implies that God has power and that he is dependable.

Thanks

God supplies our needs, and it is appropriate for us to thank him for doing so. Every breath we take is a gift from him. Our conversations with God should include thanks as well as requests.

As we thank God, we remind ourselves of our place in the universe—a place of great honor as a target of God's affection, and a place of dependence on his graciousness. Giving thanks is a way to know who we are and why we exist; it reminds us that the universe functions only through his gift. This is supported by the biblical commands for us to be thankful, and to continually give thanks to God in our prayers (1 Thess. 5:17-18).

The Bible similarly tells us to pray with persistence, giving the same request again and again. We know by faith that God heard us the first time, and that he knows our sincerity even without our persistence, so I conclude that his command for our persistence is really for our own good. We need to tell ourselves again and again what the desires of our heart are, and that they are in God's hands.

Scripture assures us that prayer is a genuine conversation with God. Our requests really go to heaven, and are really heard and answered by God. Our thanks really go to God; we *must* see him in the picture.
We have never-ending thanks for what God does for us day to day, thanks for the promises he has made for our future,

and thanks for what he has already done in Christ to ensure that future.

Our thankfulness for Jesus Christ turns naturally to dedicating ourselves to doing God's will. We want to respond with loyalty to him, for he loves us so much.

Our existence, our joy, our pleasures, our sanity, are all dependent on God's day-to-day favor toward us through Jesus Christ. We have much to be thankful for – everything we have and ever hope to have is a gift for which we need to be thankful. Our thanks should include our appreciation for who God is – and here our prayers blend thanks and praise. We exalt his power, his wisdom, his mercy, the beauty of his love. We praise him for who he is, not just for what he gives us, for he gives us himself.

A cry for help

Please pray for your church. It takes God's strength for your congregation to make a difference for the kingdom in your community. We need divine help to work together and tackle the impossible.

Pray for your local leaders, too. Those who lead worship music need divine blessing. Those who speak should speak the words of God (1 Peter 4:11), and this cannot be done from human wisdom. Even the most talented human could not do the work God sets before us.

Paul asked his churches to pray for him (Col. 4:2-3, etc.), so pray for your leaders, too. The difficulties they face personally, and the difficulties they face in serving the church, mean that they need God's help. We all need help. We all need prayer.

KAKO DUH STVARA VERU U DUŠI?
(William Gurnall)

Vera je najveće delo koje Duh Hristov ostvaruje u čovečijem duhu. Apostol to ovako naziva: *Njegova neuporedivo velika sila za nas koji verujemo (Efescima 1,19).* Obrati pažnju na izraze o Duhu Božijem kojima se opisuje ovo delo Duha: *sila, velika sila, neuporedivo velika, njegova neuporedivo velika sila.* Koji anđeo na nebu može da razume silinu vere u čovečijem duhu?

Bog daje celo svoje biće ovom delu. To je upoređeno sa *delotvornošću njegove silne moći, čije je dejstvo pokazao na Hristu kada ga je vaskrsao iz mrtvih i posadio sebi s desne strane na nebesima, iznad svakog poglavarstva, i vlasti, i sile (Efescima 1,19-21).* Vaskrsnuti bilo koga iz mrtvih je moćno, svemoćno delo; ali vaskrsnuti Hrista iz mrtvih podrazumeva više vlasti nego li vaskrsnuti bilo koga drugog. On je imao težu nadgrobnu ploču koja je trebala da ga zadrži dole – teret greha ovoga sveta je bio na njemu. Ali bez obzira na to, on je vaskrsnut silom Duha, ne samo iz groba već u slavu. Sila koju Bog troši kako bi u čoveku stvorio veru je slična vaskrsenju Hrista, jer je grešnikova duša mrtva u gresima kao što je Hristovo telo bilo u grobu radi greha.

Mnogi ljudi koji traže pravu veru dolaze do zaključka da je ne poseduju. Oni pretopostavljaju da primiti Hrista u svojim dušama je tako jednostavno kao kad se stavlja mrvica hleba u usta. Ali pošto oni nisu nikada doživeli Božiju silu koja ih je ponizila zbog njihovih grehova, oni nisu položili svoje prazne živote pred njim. Oni nisu bili stvarno privučeni od strane Svetoga Duha k Hristu. Ako oni treba da budu ispitivani o iskustvu pokajanja i spasonosne vere, onda oni moraju da daju isti odgovor koij je Pavle čuo kada je pitao Efesce da li su primili Svetoga Duha: *Nismo ni čuli da postoji Duh Sveti (Dela 19,2).* Tako bi ova osoba mogla reći: *Nismo znali da se zahteva ovakva sila da bi vera mogla da deluje.*

Duh zatiče grešnika u takvom bespomoćnom duhovnom stanju tako da on neće i ne može da bilo šta doprinese ovom delu.

Kao što knez ovoga sveta ništa ne nalazi u Hristu da bi nastavio sa svojim planom iskupavanja, tako i Duh Hristov nalazi tako malo saradnje od strane grešnika. S druge strane, *Svojim je došao, i njegovi ga ne primiše (Jovan 1,11).* Nikada se nijedna vojna tvrđava nije žešće borila protiv neprijateljske baterije nego što se telesno srce protivi Božijim naporima da ga dovede k poslušnosti. Zato što su čak i najplemenitija delovanja duše *zemaljska, čulna, demonska (Jakov 3,15)*, osim ako se nebo i zemlja ne sretnu – Bog i đavo slože – nema nade da grešnik može biti pridobijen za Hrista svojim sopstvenim naporima.

Duh se obraća ili ima kontrolu nad nekoliko sposobnosti duše – pre svega nad razumom, savešću i voljom. Ove sposobnosi duše su kao tri tvrđave, jedna unutar druge, i sve one moraju biti zauzete pre nego što se osvoji grad – grešnik se pokora poslušnosti veri. Duh mora da pokaže najmanje tri dela svemoćne sile na svakog od njih:

1.Duh prosvetljuje razum.
On neće raditi u mračnoj radionici; prva stvar koju on čini da bi stvorio veru jeste to da otvara prozor duše i pušta da malo svetlosti s neba uđe unutra. Tako Pismo govori o *obnavljaju duhom svoga uma (Efescima 4,23).* Po našoj ljudskoj prirodi mi znamo malo o Bogu a ništa o Hristu ili putu spasenja kroz njega. Zbog toga treba da se oko stvorenja otvori da bi videlo put života pre nego što verom zakorači u njega. Bog ne prevozi duše u nebo poput putnika na brodu koji su zatvoreni ispod palube i ništa ne vide celim putem dok plove prema luci.

Kao što vera nije samo slepa saglasnost bez oslanjanja na Hrista, ona nije ni saglasnost bez znanja. Ako ti više voliš svoje sopstveno neznanje a ne znaš ko je Hristos i šta je on učinio za tvoje spasenje, onda si ti daleko od vere. Ako ovo svetlo dana nije prodrlo u tvoju dušu, onda ni Sunce pravednosti niej verom vaskrslo da donese isceljujuće spasenje tvom duhu.

2.Duh Božji posvedočava savest.
Kada Utešitelj dođe *pokazaće svetu da ima greha (Jovan 16,8).* Ovo osuđivanje savesti nije ništa drugo nego li odražavanje svetla koje se nalazi u razumu. Zbog toga grešnik oseća težinu

i silu onih stvari za koje zna da su pogrešne u njegovom životu. Mnogi ljudi koji čuju evanđelje shvataju da je neverje greh koij osuđuje i da nema imena kojim bi se mogli spasiti osim Hristovog imena; a ipak koliko njih su dovoljno presvedočeni u to da primene pokajanje u svojim savestima?

Čovek je zaknom proglašen kao pijanica na osnovu njegovog ponašnja i ozakonjenje vlasti. Isto tako, osoba je proglašena kao grešnik, na osnovu jasnog dokaza Božije reči koaj govori protiv njega Svetim Duhom, ako i putem njegove sopstvene savesti – Božijim *policajcem* u njegovom srcu. Da li je Duh Božiji došao da ti sudi na ovaj način? Postoje najmanje četiri načina na osnovu koji se može utvrditi da li si presvedočeni grešnik: 1)Presvedočeni grešnik nije presvedočen u vezi jednog greha, već u vezi zla svih greha. 2)Presvedočeni grešnik je presvedočen o stanju greha baš kao i o delima greha. 3) Presvedočeni grešnik ne samo da osuđuje sebe za ono što ej učinio i za ono što on jeste, već shvata da ništa ne može učiniti kako bi se spasio. 4) Ne smo da je presvedočeni grešnik toliko presvedočen tako da zna da je bespomoćan, već on rado prima zalihe sačuvane u Hristu za njega.

3.Duh snažno ali ipak nežno obnavlja buntovnu volju tako da ona može promišljeno da izabere Hrista za svog Gospoda i Spasitelja.

Za vreme oluje čovek može otrčati dole do neprijateljskog skloništa kojeg ne bi ni letimično pogledao kada je lepo vreme. Da li ti pričinjava zadovoljstvo što izabiraš Hrista? Da li ti ideš k njemu samo zbog sigurnosti ili i zbog uživanja? Kao što je mlada rekla za svog mladoženju sledeće: *želeh glad njen, i sedoh (Pesma 2,3)*. Ovo mora biti promišljeni izbro, gde duša ozbiljno vaga zavet koji Hristos nudi i onda bira njega. Čak i kada je Nojemina govorila najgore što je mogla kako bi obeshrabrila svoju snahu, Ruta je toliko uživala u društvu svoje svekrve tako da niej htela da odustane bez obzira na moguće nevolje koje sa sobom povlači njena odluka.

Da li je Duh Božji stavio svoj zlatan ključ u bravu tvoje volje, da bi otvorio vrata tvoje duše i pustio Hrista, Cara salve, da uđe unutra? Da li je on otvorio oko tvog srca, koa što je probudio Petra koji je zaspao u zatvoru, i učinio je da okovi tuposti

spadnu s tvoje savesti? Da li je on otvorio gvozdenu kapiju tvoje volje, da bi te oslobodio iz zatvora nepokajanosti gde si bio zatvoren? Da li si pokucao na vrata neba kao što je to petar učinio kod Marijine kuće, gde je crkva bila okupljena? Ohrabri se! Bog nije poslao svog anđela već svog sopstvenog Duha da bi te oslobodio iz ruku greha, sotone i pravde.

Informacije o Crkvi Sv.Trojice (REC/ACNA)

Una sancta catholica et apostolica ecclesia
Ecclesia reformata anglicana

Crkva Sv.Trojice u Beogradu jeste anglikanska/episkopalna crkva, protestantska u tradiciji, reformisana u teologiji, episkopalna u crkvenom ustrojstvu.

Ona je zajednica vernika koja veruje u objavu Svetoga pisma, a njeni koreni datiraju u razdoblje crkvene reformacije 16.veka. Naša parohija svim srcem podržava pet velikih načela reformacija: 1.Samo Sveto pismo za pitanja vere i prakse (Sola Scriptura); 2.Spasenje samo po veri (Sola Fide); 3.Opravdanje samo po milosti (Sola Gratia); Milost samo po Isusu Hristu (Solo Christo); 5.Sva slava pripada samo Bogu (Soli Deo Gloria)

Naša bogosluženja posvećena su isključivo Bogu i predstavljaju našu žrtvu i hvalu jedinom Gospodu. Nije nam cilj da se na njima zabavljamo, animiramo posetioce niti uzdižemo službitelje, već samo da damo čast i hvalu Svetoj Trojici, Jednom Bogu, koji to zaslužuje. Iz tog razloga nemojte biti obeshrabreni ako nas ima malo. Gospod ej rekao: 'Jer gde su dva ili tri sabrani u ime moje onde sam ja među njima.' Zato uzdignite glave puni ponosa na Gospoda i dolazimo redovno na bogosluženja imajući veru u Njega koji nas je izbavio da budemo dostojni slaviti Njegovo ime.

Mir Gospodnji bio uvek sa vama.

At Church of the Holy Trinity (REC/ACNA), Holy Communion at the Lord's Table is central to our worship and the source of all we do. It defines our relationships, strenghtens our souls, and confronts us with the realities of Christian living. We invite you to experience traditional Anglican worship and Biblical preaching and instruction with us.

All worship services at Trinity follow the Angilcan Prayer Book, an ancient tradition that guides our worship and teaches us how to pray. Prayer Book worship allows worshipers of all ages and traditions to unite with each other to offer praise to our Lord.

Baptized Christians of all ages are invited to worship and partake of the Lord's Table with us. Because we worship together as families, squirming children and chattering babies are loved and welcomed in the service while they grow and learn to worship.

VIDLJIVI ZNAK

Francis A.Schaeffer

Pogledajmo biblijski tekst koji na veoma jasan način ukazuje na znak hrišćanina:

Dajem vam novu zapovest, da ljubite jedan drugoga, kao što sam ja vas ljubio, da i vi ljubite jedan drugoga. Po tom će svi poznati da ste moji učenici – ako budete imali ljubavi među sobom. (Jovan 13,34.35)

Da svi budu jedno, kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi, da i oni budu jedno u nama, kako bi svet poverovao da si me ti poslao. (Jovan 17,21).

Kakav je zaključak iz ovoga? Ništa drugo, samo to da, kao što je Samarjanin ljubio ranjenog, mi hrišćani treba da volimo sve ljude kao bližnje, to jest kao sebe same. A kao drugo, treab da volimo ostale prave hrišćane toliko, da to svetu bude očigledno. To znači da volimo našu braću i sestre i pored naših razlika, velikih i malih. Da ih volimo i kada nas to košta, i u trenucima velikih emocionalnih napetosti i da ih volimo tako da to pred svetom prosto blješti. Ukratko, treba praktikovati i pokazivati Božju svetost i Božju ljubav, jer u suprotnom žalostimo Svetog Duha.

Ljubav i jedinstvo, koje o njoj svedoči, znak su koji je Hristos dao hrišćanima da iznose pred svet. Samo po tome svet moe da vidi da su hrišćani stvarno hrišćani, i da je Isus bio poslat od Oca.

„Jer Božja reč je živa i delotvorna, oštrija je od svakog dvoseklog mača i prodire dotle da razdvaja dušu i duh, kosti i njihovu moždinu, i može prosuditi misi i namere srca.“ (Jevrejima 4,12)

Anglikanska/episkopalna
Crkva Sv.Trojice (REC/ACNA)
Višegradska 23/1
11000 Beograd, SRBIJA
www.anglican.rs
Email: rec.srb@gmail.com

REFORMA – HERALD OF THE HOLY TRINITY CHURCH (REC/ACNA)
Uređivački odbor:
Petar Petrovic, Mladen Rakić, Nikola Zatežić, Nikola Maksić